

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Davant els Governos autònoms de les "regions" fracasarà sempre qualsevol millorada.

ANY I

GIRONA, 16 D'AGOST DE 1932

NUM. 28

La República és intangible

Una lliçó profitosa

EL POBLE MANA

Els que tenen fe en el poble; els que per tenir-hi fe són profundament democràtics; els que convençudament han proclamat el principi de la única sobirania popular, com a llegítima, veuen amb serenitat els esdeveniments de la mena dels que aquesta setmana s'han produït contra la República.

Els veuen amb serenitat i sense esveraments exagerats perquè saben que avui els temps són uns altres; que avui ja no són omnipotents els poders oligàrquics que eren suport de la Monarquia; que avui està prèviament condemnat al fracàs tot intent que no recolzi en el ver sentit de l'opinió pública.

La democràcia consagra dreturament el poble poder, com a únic poder autèntic; contra d'ell els altres poders són ilegals, subreptícs, impotents. No cal dir que és un d'aquests poders, el militarisme, factor de perturbació anarquitzant i espantall inoqüe d'altres dies que ja han passat per a no tornar.

El vertader militarisme ha de tendir a formar un exèrcit apte i digne, que no surti mai del seu paper genuí de braç armat de la Pàtria. En aquest sentit, únic admissible, el militarisme és una funció pública i patriòtica, digne de respecte i d'ajuda.

Però el que això no sigui; però tot el que desorbiti aquesta funció, mereix condemna i mereix repulsa; i el poble en acció de poder ha d'alçar-se sense contemplacions en defensa de la supremacia del poder civil i en defensa de les llibertats amenaçades per tota la subversió que s'intenti.

Que ho sàpiga el poble, senyor de la seva vida.

Que ho sàpiguen els militars que sentin veleitats insensates.

Visca la República!

EL SENY DE TOTS

El seny de tots en aquests moments ha de formar un ample front defensiu de la República, perquè el seny de tots ens ha de fer entendre que la República és intangible. I això ho han de comprendre tots. Tots, diem: Els republicans de sempre i els republicans d'ahir. Els que són indiferents a les formes de govern. Els que són part d'aquesta massa neutra que vol viure en pau i té bona jeia.

Ciudadans tots! Cal defensar la República per convicció. Per convicció ideològica uns. Els altres mal sigui per pura conveniència.

La Dictadura militar, tan poc intel·ligent, tan desastrosa, posà un llevant anàrquic com ho podien fer els homes de Figols. Tornar-hi seria declarar la guerra civil, perquè tinguin tots per entès, que si físicament fos possible el triomf d'una nova militarada, el fet no seria tolerat amb paciència i cobardia. I hauria un motí en cada carrer, una vaga cada dia, una revolució sagnant a cada repic de campanes.

Aquest panorama ha de fer obrir els ulls a tots i decidir a tots a declarar enemic de la cosa pública el qui vagi contra la inviolabilitat de la República.

CONSEQUENCIES

Una lliçó com la passada cal que s'aprofiti. Cal que l'aprofiti el Govern rectificat la política tolerant que ha tingut amb visibles enemics del règim, amb temeraris sabotejadors de la República.

Cal que tots dintre la pròpia esfera corregim i reformem, prevenint el que calgui prevenir per a evitació de majors mals. Es tracta simplement de no tenir benevolències amb qui no les mereix, sense sortir-se mai de la llei i de la justícia.

Com a cosa immediata cal reorganitzar el somatent, no per a fer-ne un instrument de partit, sinó per a treure de les posicions directives els que siguin desafectes al règim. En aquest punt confiem als senyors Ametlla, Jordà i Sacrest, especialment, i públicament requerim a aquests amics per a que actuïn diligentment en aquesta tasca depuradora.

Com a conseqüència final, hem de senyalar el perill que hi ha en fer una política per uns, amb explosions de demagogia com a contraposició de la democràcia republicana és un gran perill. Siguem tots els bons republicans adversaris de la demagogia; siguem tots els partits polítics sensens i constructius, que la serenitat és l'exponent de la força i la construcció és l'antípode de l'anarquia.

Republicans: Ciudadans tots:

Aprofitem la lliçó passada, per a consolidar la República, consagrar les seves llibertats, proclamar la virtualitat de les essències liberals, democràtiques, i de justícia social, premisses magnes dels nostres dies, dintre el fervor del patriotisme catalanesc en la il·lusió màxima de plasmar la nova Catalunya.

Per la República! Per Catalunya!

ELS APROFITATS

No podem sotstreure'ns del fet que avui atrau l'atenció màxima ciutadana.

L'intent monàrquic preparat a consciència a jutjar per les conseqüències, fracassat definitivament gràcies a l'actuació decidida i severa del Govern, que s'ha trobat assistit en els moments anguniosos per la veu popular llançant anatemes contra els caps de la rebel·lió i vitorejant amb entusiasme la República.

Els partits republicans sense distinció s'han posat decididament al costat del Govern brindant-se a cooperar sense regatejar esforços per tal de restablir l'ordre.

Sempre, però, ni han d'haver-hi que s'aprofiten de les circumstàncies excepcionals.

A Madrid, durant la manifestació republicana, uns camarades s'atreuen a alçar una bandera roja, el poble, però, serà i sincer l'arrencada dels seus portants i la trosseja amb despit.

A Barcelona els partits treballadors llençen manifestos exhortant als obrers serenitat en aquests moments per tal de no afavorir amb llurs actes el moviment fracassat. El B. O. C. reclama en lloc de serenitat i adhesió incondicional al règim que s'alcin els treballadors com a contraprotesta reclamant la revolució social amb totes les seves demandes fantasioses.

El poble, sap, no obstant, a què atendre's i amb un civisme exemplar aplaudeix l'obra de les forces addictes i vitoreja als encarregats de restablir l'ordre.

El poble, en els moments de sinceritat ciutadana, quan obra lliurement sense coaccions morals o materials, és ben palès que és enemic d'extremismes.

LES REVOLUCIONS

Ja s'ha parlat molt de la revolució del 12 d'abril. S'ha dit que la República no ha sabut avançar tal com devia en la tasca revolucionària.

Però no veuen els que així parlen que la manifestació electoral del dotze d'abril representa tan sols un alçament col·lectiu contra l'estat de coses, que ofegava tota iniciativa encarrilada cap al progrés.

El poble en aquelles eleccions memorables no va expressar quina classe de política republicana volia desenrotllar. Va palesar simplement el divorci amb la monarquia i la seva adhesió a la República.

El que vulgui veure quelcom més que això és que està interessat en falsejar la seva significació.

Un alçament contra la plutocràcia governamental, sí; una determinada orientació política i social, no.

El gran esperit del poble i la seva aspiració no és altra que la d'aconseguir un règim més just i més equitatiu, dintre del qual les llibertats ciutadanes, essència de la democràcia

De qui és la culpa?

En tots els tons hem sentit formular aquest argument: Davant la solució del plet autonòmic català, és igual la Monarquia que la República, per tant la "Lliga" estava en el cert quan per catalanisme afirmava la seva indiferència per les formes de govern.

Deixant apart que la famosa fórmula cambioniana, va ésser desmentida per l'adhesió pràctica i cordial del regionalisme català al règim monàrquic, i per la seva campanya anti-republicana d'abans de les eleccions del 12 d'abril — tant persistent com desventurada — nosaltres fidels a la tàctica seguida pel catalanisme republicà, oposem a aquella afirmació aquesta altra: — La República, fidel amb Catalunya, per-cumplir la paraula empenyada ha superat l'esperit de l'home del carer i l'esperit històric espanyol.

Es a dir, la República i l'esperit que d'ella emana, per principi i per dignitat, en atorgar l'autonomia a Catalunya rectifica tota la història d'Espanya.

Anem-ho a considerar.

Es evident que l'ànima i el tarannà típic d'Espanya han estat forjats i pastats per l'esperit i el tarannà que els hi donà la monarquia. L'urc castellà que és el tret més característic de la raça, no és altra cosa que la segregació de l'urc dinàstic que en plena inoperància de Castella en el segle XII, portà al seu monarca a volguer-se proclamar emperador d'Espanya.

Pensar que per art d'encantament aquella psicologia podia dominar-la i transformar-la en un any el canvi de règim, era demanar un miracle. Per això no ha d'extranyar al bon catalanista si és bon observador i crític ser de la realitat, que l'espanyol del carrer, no s'hagi avingut a la concessió de la llibertat que Catalunya reclama. Sobre d'ell no pesava ni l'imperi dels principis, ni l'interès del règim, ni la responsabilitat de provocar un conflicte. Escoltava les veus d'un instint ancestral; seguia els camins de sempre; es tancava entre els tòpics que havia sentit erigir a categoria de dogma; caminava a les

palpentes entre les ombres de la ignorància.

No ens ha d'admirar, i gairebé ni d'indignar, que l'espanyol mig es mostri tan hostil a Catalunya com sempre; sigui tan irreductible en els seus trets de sempre; aixequi una protesta contra el que creu una escamesa a fons o un perill d'esfondrament del que sempre ha posseït.

No sabem el que passarà quan la tramudació ideològica que suposa l'adveniment de la República, hagi pogut influir suficientment en l'ànima de l'espanyol mig, però és ben probable que sigui un altra la posició que prengui envers Catalunya. No podem oblidar que les grans tramudacions psicològiques, la metamorfosi de l'esperit popular, són coses que es produeixen a través de les malles fines del temps i que per això no som lògics de creure que el que ha estat i és, ha d'ésser sempre.

Mentres tant, però, les coses són com eren en aquest aspecte, i essent així ens cal preguntar: A què es deu que avui el problema català trobi els camins més oberts a una solució que si no és per nosaltres satisfactoria, ni menys definitiva, és un primer pas en ferm?

No dubtem en contestar que és degut a l'esperit del règim republicà. Perquè aquest no porta el llast de les oligarquies que són puntal de la corona — aristocràcia, militarisme, clericalisme, caciquisme — i que com a usufructuaris del respectiu privilegi, s'han de tancar a tota concessió de llibertat. Perquè el règim republicà ha d'ésser liberal per principi i no pot desconèixer que els pobles tenen iguals drets que els homes a la llibertat. Perquè el règim republicà ha d'ésser respectuós amb la voluntat col·lectiva que es manifesta, si no vol desmentir les seves essències més primordials. Perquè el règim republicà, nou de trinxera, no té interessos creats a respectar i ha de complir els compromisos que han precedit al seu adveniment.

Totes aquestes raons, somerament apuntades, han impulsat a definir-se al catalanisme republicà i a col·laborar amb la República espanyola. Són aquestes raons — encara que no les digués — les que feren dir a Cambó no fa gaire que mai Catalunya s'havia trobat en un moment tan favorable per a resoldre el seu plet de llibertat.

Ara bé: l'esperit de la República encarnat en el Parlament, ha fet quelcom que no té precedents. Ha superat el sentit de l'home del carrer; de l'home que fa l'opinió pública; de l'home que un dia ha de votar i pot escollir entre els diputats d'ara i els homes organitzadors del miting de la plaça de braus.

La força dels principis liberals nonradament sentits; la força del compromís contret en homes d'honor; la conveniència del règim en homes que s'han sacrificat per a instaurar-lo, han estat els aliats de Catalunya en aquests moments. Sense ells l'home del carrer, d'un anticatalanisme tan

Degut a l'averia a la maquinaria que han fingut en els tallers on s'imprimeix "Vibració", hem fingut de refrassar la sortida d'aquest número fins avui. Esperem que els nostres lectors excusaran la fardança, com també les deficiències que hi trobin completament alienes a la nostra voluntat.

A l'opinió de Girona

Reunides les representacions locals dels diferents sectors republicans, entre altres mesures encaminades a prevenir tot intent que contra la República pugui produir-se, acordaren fer públic:

Que res ni ningú podrà atemptar amb eficàcia contra el règim instaurat pel poble i recolzat per la decidida i lleal assistència ciutadana, mentre el poble i l'esperit cívic estiguin amants a defensar els drets i les llibertats que la República representa

Que les organitzacions republicanes de Girona, unides en una lleal i coratjosa solidaritat, expressen llur decisió de defensar el règim en la forma que calgui, àdhuc fins al sacrifici.

Que no hi ha altra ordre que l'ordre republicà, essent insensat i anarquitzant tot intent de restauració anti-liberal i monàrquica, intent que seria per aquestes organitzacions combatut amb totes les armes i al carrer si fos necessari.

Que una vegada més proclamen els principis de liberalisme, democràcia i justícia social com a mitjans únics de regeneració pública, dintre la legalitat republicana que està posant la primera pedra de les llibertats de Catalunya, per la consagració de la seva autonomia.

Girona 10 d'agost de 1932.

POMPEU PASCUAL, PRESIDENT DEL "CENTRE D'UNIO REPUBLICANA".
— J. DE CAMPS I ARBOIX, PRESIDENT DEL "FOMENT CATALANISTA REPUBLICA". — EMILI AUGUET, PRESIDENT DEL "CENTRO RADICAL AUTONOMISTA".

GIRONI

Catalunya ens agermana. La república ens farà lliures. Sigues catalanista republicà.

AJUNTAMENT

CARNET D'UN ESPECTADOR

La sessió celebrada ahir tarda, ho fou de segona convocatòria, presidint-la el Sr. Miquel de Palol, estant presents els regidors senyors Dalmau, Vidal, Busquets Ventura, Julià, Pascual, Rahola, Colomer, Varderi, Ribas, Tomás i Bonmatí.

Aprovada l'acta anterior es donà lectura al despatx i correspondència oficial del que anotarem: comunicació del Ministeri d'Instrucció Pública donant compte d'haver estat concedida la quantitat de tres mil pessetes per a colònies escolars; resolució favorable a l'Ajuntament sobre demanda de Sant Daniel sobre cementiri; d'una entitat coral de Tàrraga anunciant la seva visita a la ciutat; de Palestra agraint la protesta de l'Ajuntament; relació individual d'afecte d'exposició de públic dels propietaris del carrer del Carme i quantia a pagar per l'asfaltat d'aquell carrer; padró d'aparadors, retols i demés; relació d'obres efectuades en els edificis escolars durant el mes de juliol valorats en 32 mil pessetes i comunicació del Sr. Secretari donant aclariments i normes sobre venda de solars dels baluards.

Es llegeix una proposició d'adhesió al règim i de protesta pels desgraciats esdeveniments polítics d'aquests dies, que va signada per tot el Consistori. El Sr. Palol exposa que adelantant-se a la proposició, havia cursat en nom de la Corporació, telegrams al President de la República i Govern, posant-se incondicionalment al cos-

ignorant com irreductible, haguera repetit les fetes que motivaren el tancament de caixes, que ensorraren el projecte d'administració local; que deixaren la Mancomunitat sense recursos; que esvaïren les il·lusions sobre el projecte elaborat per la Comissió extra-parlamentària en 1919, etc.

Per tant, debem a l'esperit del règim que l'Estatut sigui un cadàver inseparable, com deurem al seu esforç abnegat, tot el que s'obtingui, venint a demostrar que Catalunya no ha perdut el temps, ni el catalanisme liberal i republicà ha errat el camí.

Es dirà que l'Estatut que s'aprovarà no serà l'Estatut votat pel poble; es dirà que no s'ha respectat l'autodeter-

minat del Govern i que demanava s'aprovés la proposició per aclamació i així es féu.

Dos dictàmens d'Hisenda donant una subvenció de 50 pessetes, a cada una de les entitats Colonia Española de Beziers i pro-homenatge Nakens, són aprovats.

De Foment contestant instància dels veïns de Montilivi i Rullla sobre clavagueres, es aprovat. Un altre sobrés arranjament de la plaça del Mercadal amb un pressupost de 1700 ptes., es aprovat.

I una proposició de Foment sobre parcel·lació del baluard del Governador, amb dues solucions diferents, queda damunt la taula, després d'haver-ho demanat el Sr. Busquets Ventura per a estudi dels Senyors regidors.

En l'hora dels precís i preguntes anotem intervencions dels Senyors Tomás, Bonmatí, Varderi, Rahola que són contestades pels senyors Busquets V., Palol i Colomer; aquest últim per a dir contestant la moció del que la Comissió de Foment te en estudi l'adoquinar el carrer intransitable de la plaça del Carril i que probablement es podrà realitzar aquest any, sense res més a tractar; el Sr. Miquel de Palol toca la campaneta i tothom surt.

FRIC.

La monarquia ens vexava, ens insultava com a catalans i homes. No pots, doncs ser altra cosa que republicà.

minació de Catalunya; es dirà que un lamentable regateig minimitza les nostres il·legítimes aspiracions. Es cert tot això, però també ben alt s'ha dit que el problema no queda resolt, encara que quedi endegat, i que el catalanisme continuarà, millor utilitat, la llibta.

Totes aquestes consideracions ens menen a fer per tranquil·litat de tots un esforç de comprensió, en el sentit de que ens esforcem en comprendre que hi ha més diferència entre el que ens reconeixen i el no res que ens voldrien donar, que entre el que nosaltres reclamem en l'Estatut i el que, per ara, ens donen.

J. DE CAMPS I ARBOIX

ANTENA

fossin respectades i venerades. Un règim dintre de qual no podés conivir l'organització estatal democràtica i liberal amb el "caudillo" clàssic dels "pronunciamientos".

Si no és així, com podem comprendre l'elogi unànim a la política genuïnament liberal d'Azaña?

Es que volem ésser sords quan ressonen els crits dels fervents republicans i volem ésser cecs a les manifestacions entusiastes de poble?

Hi ha que desenganyar-se i ésser sincers. Ni el poble, el poble veritablement cívic del dotze d'abril, està al costat dels reaccionaris de dreta, ni al costat dels extremismes d'esquerra.

I A GIRONA QUÉ?

El moviment del dia 10, si no tenia ramificacions immediates a Girona, cosa que és dir de primer antuvi, és evident que ací hi havia nuclis que s'hagueren ajuntat al cop si aquest hagués pres més volada.

No en va d'un temps ençà es notava que elements carlins, monàrquics i reaccionaris aixecaven el cap; no en va sentíem com alguns llavis deixaven entendre esperances a curt terme de fets imprecisos però de resultats contundents.

Què significava tot això? Significava que si no havien de tenir aquesta gent un paper de primera hora no hagueren deixat d'actuar en més o menys escala quan les coses haguessin tingut un caire favorable, cooperant al moviment i veure de consolidar-ho.

Aquesta certitud ha d'alliçonar a tots els republicans en forma imperiosa. No cal adormir-se i confiar pel demà. Cal, pel contrari, obrir l'ull i actuar amb cautela i decisió. Hem de rectificar la política seguida de contemporanització i bonhomia.

Ningú podrà queixar-se si la lliçó de coses ho determina, davant d'un cas de lleítima defensa.

EL PRIMER OBJECTIU

S'imposa una revisió acurada de l'estat en que funcionen tots els organismes públics; s'imposi que el favor no sigui concedit més que a l'amic, perquè a tots ja s'ha d'otorgar justícia.

S'imposa acabar amb la vergonya que representa la continuació del somatent en mans encara de caracteritzats enemics de la República. Ja sabem que aquests han usat de molt bones paraules i de protestes de llealtat. Podríem contestar: «Bres turco»...

S'imposa que es faci entendre a tothom que la llei és l'arma i el medi, i que tota cosa que surti de la llei és interdidada.

S'imposa que tots els republicans, sense feixismes però sense lenitats, actuin de guardies de seguretat del règim.

Però de tots els objectius, la reorganització del somatent és el primer, i sobre aquest punt cridem l'atenció—encara que no faci falta—del senyor Ametlla, i dels senyors Jordà i Sacrest.

«VIBRACIÓ» comença en aquest punt una campanya.

ELS MATINERS.

En el «Centre Catalanista» d'aquesta ciutat es celebrà dimecres una reunió presidida pel senyor Duran i Ventosa i convocada pel president de la «Lliga Regionalista» de Barcelona, per tal de tractar de les eleccions parcials, que encara no es sap si es celebraran. Acordaren presentar la candidatura del senyor Josep Maria Trias de Bes.

Els regionalistes matinejen com es veu; ara que ho fan amb bona oportunitat ells que són tan oportunistes—millor dit s'ho creuen ésser—

Ja es pega. Parlen d'unes eleccions que encara no han estat con-

Rètols en català

Hi han termes llue a voltes el pobre cronista no gosa tractar perquè militant dintre colectivitats democràtiques enc que el convenciment ha d'arribar per persuasió, s'exposa a llençar una pedra al veí sense tenir en compte que el propi germà té el terrat de vidre.

Però com que el cronista, té la certesa que el propi terrat no és trenca-dís, sinó que té tota la fortitud d'una vida catalanesca, llença sense por el crit de "retoleu els comerços en català!" segur que a ell personalment no li podran fer cap retrèt i que si alguns dels seus germans tenen culpa s'en pedran la part que els corresponent.

No tenim estadístiques, no tenim dades certes de percentatge dels rètols en català que hi han a la nostra ciutat, però sense por a equivocar-nos no tindriem cap inconvenient en assegurar que no arriben, ni de bon troc a l'u per cent.

Es vergonyós, així, senzillament, és vergonyós, que en vigílies de disfrutar un règim autònom o semi-autònom, com vulgueu, però que ens falta plenament per a pensar i expressar tots els nostres desitjos, tots els nostres dalers, amb la llengua vernacle, hi hagi encara una "classe" de ciutadans que galvanitzats per la rutina, mentre en converses particulars us fan professió de fe catalanista, els rètols de les seves botigues són redactats amb una llengua que no és la nostra.

Cal que aquest estat de coses s'acabi. No n'hi ha prou de reclamar una llibertat tot dient que hi tenim dret, i esperar que ens la donguin, si no sabem fer el que està al nostre abast per a demostrar que som dignes d'ella.

La retolació dels comerços, molts creuen que va tant lenta per l'aspecte econòmic de la qüestió. I no és així, perquè molts comerços que tenen el rètol en castellà gasten en propaganda cinquanta vegades més que no els costaria el canvi.

El "Centre Catalanista" de Girona no s'ha ofert al Govern civil en motiu dels fets esdevinguts.

LA MANIFESTACIÓ DE DISSABTE

Girona per la República

Dissabte a les set del vespre es formà una gran manifestació davant l'Ajuntament com a protesta de l'última militarada.

Al davant de la manifestació hi havia l'alcalde, Miquel Santaló, i Claudi Ametlla, el catalaníssim governador, acompanyats de la majoria de regidors, àdhuc dos de la minoria de la Lliga i de les persones representatives de les forces republicanes de la ciutat.

També hi havia nombroses pancartes amb diverses inscripcions demanant justícia. En remarquem una del Bloc Obrer i Camperol que deia: "Front únic contra la reacció", i la del Centre d'Unió Republicana que deia: "Justícia contra els enemics de la República."

Cal remarcar que totes, i n'hi havia deu o dotze, eren redactades en català.

La manifestació recorregué diversos carrers i tornà a l'Ajuntament.

Miquel Santaló féu un fogós discurs amb vibrants mots patriòtics, essent interromput diverses vegades pels aplaudiments.

Claudi Ametlla també pronuncià un breu parlament donant les gràcies al poble per les inequívokes mostres d'adhesió a la República. També fou molt aplaudit.

La multitud, composta de diversos milers de ciutadans, victorejà repetidament la República i Catalunya, i reclamà justícia contra aquesta gent encarregada de mantenir l'ordre i que ara volen ésser els encarregats de produir el desordre.

També cal recordar aquell acord del Municipi eximint de pagament d'impostos d'obres els que canviessin els rètols.

La retolació en castellà és solament una qüestió de rutina. Desempellar el botiguer de la rutina que l'atueix, és una tasca a realitzar i que està a l'abast de tots nosaltres.

Sense estridències, sense pressions obligades i engunioses, però sí, amb passió i procurant convèncer de la seva absurda posició, cal que treballen tots per a foragitar de la nostra ciutat aquest flagell dels rètols en castellà.

Parlant de rètols, cal que també parlem de la retolació dels carrers.

Un acord municipal obliga a retolar en català els nostres carrers.

Estranyats per aquest acord, prè per unanimitat, no es portés a cap, hem parlat amb diversos regidors els quals ens han explamat les dificultats que ha cagut vèncer, entre aquestes, la econòmica, però que vençudes a la fi, s'estan construint els rètols.

Una passa més; una altra fita important assolida sense gaire esforç.

La completa catalanització de la nostra ciutat, costarà molt: és una tasca ingrata en que cal posar-hi tot l'esforç per a reixir, però no dubtem que una vegada encarrilats els començaments la via serà planera.

Cal que amb l'aprovació de l'Estatut del Govern, Catalunya vagi recobrant se totalment.

La tasca a realitzar, — repetim — és feixuga, però cal realitzar-la.

No volguem solament que ens reconguin uns drets per que els tenim, si no perquè en som mereixedors.

La retolació dels comerços, de les cases particulars, amb una parla que no és la nostra és una claudicació voluntària vergonyant.

Cal l'esforç de tots per reeixir. Ningú més que nosaltres mateixos tenim la paraula per resoldre aquest pletern que tanta transcendència té.

LLUIS D'ARMENTERA

La manifestació es dissolgué després dels parlaments sense que es produís cap incident a lamentar.

Girona ha palesat una vegada més la seva adhesió a la República. La massa ciutadana ha vibrat a l'uníson, fent el front únic contra la reacció, que volia tornar a imposar la seva força.

La resposta del poble a la militarada ha estat precisa i contundent. Front únic contra la reacció! Justícia contra els traïdors!

El poble exigeix justícia; la veu del poble ha ressonat viril per les ciutats i carrers de la nostra ciutat.

Les autoritats republicanes tenen la paraula. Confíem que el clam popular serà escoltat.

EL fet de Catalunya fa el seu camí. Els catalans triomfarem perquè som demòcrates i republicans.

"EL GIRONÈS"

"Retoleu els comerços en català, així complireu amb un deure patriòtic i donareu una lliçó a l'Ajuntament."

Això diu un entrefilet de "El Gironès".

Bé, molt bé, si no fos que els de "El Gironès" saben que l'Ajuntament està acabant de complir els tràmits burocràtics per complir aquest acord.

Com també saben perfectament que alguns regidors de la seva minoria tenen els rètols de casa seva amb castellà!

Retoleu els comerços en català, així complireu un deure patriòtic, diem nosaltres— però procureu que els vostres regidors, comencin per fer-ho.

Després anirem pels altres.

Partit Catalanista Republicà

Dimecres a la nit, varen enviar-se els següents telegrams:
 "President Generalitat de Catalunya. — Foment Catalanista Republicà de Girona, davant recents fets atemptatoris poder civil reitera la seva adhesió a la Generalitat. Visca Catalunya! Visca la República!"
 "President Consell de ministres. — Madrid. — Foment Catalanista Republicà de Girona protesta energicament intent rebellió i descarada manobra monàrquica i demana justícia sense atenuants. Visca la República!"

PARTIT CATALANISTA REPUBLICÀ NOTA DEL CONSELL

Dilluns es reuní el Consell Directiu del Partit Catalanista Republicà. Resum dels acords i canvis d'impressions de Consells anteriors i del celebrat ahir, és la nota següent:
L'ESTATUT DE CATALUNYA A LES CORTS

Els diputats del Partit, senyors Nicolau d'Oliver i Martí Esteve, han vingut informant al Consell del curs de la discussió del projecte d'Estatut de Catalunya a les Corts Constituents. A la reunió d'ahir tractaren especialment dels temes cabdals debatuts en les darreres sessions de Corts — ensenyament i ordre públic — i dels que estan pròxims a ésser discutits — justícia, administració local i divisió territorial i altres matèries de règim interior de Catalunya i per a més endavant, finances de la Generalitat.

El Consell ratificà la seva conformitat amb l'actuació dels parlamentaris del Partit i aprovà la tasca que venen realitzant dins la minoria catalana.

En relació amb l'ensenyament, considera que l'actitud d'abstenir-se de votar el dictamen de la Comissió, anunciada pels esmentats diputats en Consells anteriors i observada per tota la minoria catalana, ha estat la més convenient i la més digna, ja que, malgrat el desig, compartit per tota la representació catalana, de donar les màximes facilitats possibles perquè següent endavant la discussió de l'Estatut, no deixant perdre una ocasió que és, en conjunt, propícia, tampoc no podia, de cap manera, donar la conformitat a un text que no ofereix les garanties mínimes indispensables per a la bona realització d'una de les més àltes funcions reivindicades a favor de la futura Catalunya autònoma.

EL PROBLEMA AGRARI A CATALUNYA

El Consell manifestà respecte a aquest problema la seva opinió, coincident amb l'exposada pel President del Partit, senyor Nicolau d'Oliver, a "La Publicitat" del diumenge passat. Creu, com ell, que el convertir en qüestió de partit — i encara pitjor, en plataforma de partit — el sosteniment de les posicions extremes dels contendents, no és el mitjà més adequat per arribar a una solució justa del conflicte actualment plantejat, i menys per a basar-hi una actuació del Poder públic que vulgui portar la regulació de les relacions entre els diversos elements que participen en l'exploració de la terra per vies jurídiques, i d'acord amb les necessitats presents.

Confia suficientment en el bon sentit de tots els interessats i creu que les solucions harmòniques que s'han iniciat espontàniament a diverses comarques esdevindran norma general a tot Catalunya.

Creu que l'establiment de comissions mixtes arbitrals i la formulació de contractes-típus per comarques és, avui, el mitjà més adequat d'evitar ulteriors conflictes i d'arribar a una situació de justícia.

RÈGIM INTERIOR DEL PARTIT

El Secretariat donà compte de diverses adhesions rebudes darrerament d'entitats que han entra en el cens del Partit i d'altres que s'han constituït novament o en vies d'organització.

El Consell prega a tots els centres i delegacions que segueixin activament les tasques d'organització i propaganda, mentre els organismes centrals del Partit preparen una vasta campanya, que començarà a realitzar-se passat el fort de l'estiu, amb

miras a col·laborar eficaçment a la implantació del règim autònom a Catalunya.

Els diputats del Partit Catalanista Republicà facilitaren el dimecres la següent nota:

"Els diputats del Partit Catalanista Republicà s'han aplegat aquest matí a visitar el Cap del Govern i Sa Excel·lència el President de la República per tal de reiterar-los en aquests moments llur fervent adhesió al règim i llur col·laboració lleial als homes que avui l'encarnen i damunt les forces dels quals recauen les responsabilitats i l'honor de sostenir la República.

Sortosament, el règim republicà està tan fermament arrelat a Espanya que els elements contrarevolucionaris podran pertorbar-lo, però no destruir-lo. Convié, no obstant, que aquestes perturbacions no es repetixin; per això els diputats catalanistes republicans creuen que el Govern de la República ha de mostrar-se inexorable contra els pertorbadors, si a això l'exciten.

Mantenir l'ordre és fortificar la República: aquesta República per la qual, com a republicans i com a catalanistes, hem lluitat i estem disposats a lluitar amb el mateix entusiasme de les primeres hores, segurs de col·laborar al triomf definitiu de la llibertat dels ciutadans dels pobles d'Espanya.

L. Nicolau d'Oliver,

Martí Esteve."

Coneguda aquesta nota pels diputats catalanistes republicans independents senyors Hurtado, Sunyol i Carles Pi i Sunyer, han volgut que constés llur adhesió.

OSSORIO I GALLARDO I L'AFUSELLAMENT DE SANJURJO

Preguntat el Sr. Angel Ossorio i Gallardo sobre la situació jurídica del general Sanjurjo; ha contestat categòricament:

"En el Còdigo de Justícia Militar, articles 237 i 238, està reflectada, com en un espejo, la situació exacta en que se halla el general. El Còdigo de Justícia Militar vigent dice así en su título VI, artículo 237: "Son reos de delito de rebelión militar los que se alcen en armas contra la Constitución del Estado, contra los cuerpos colegisladores o el Gobierno legítimo, siempre que lo verifiquen concurriendo alguna de las circunstancias siguientes:

Primera. — Que estén mandados por un militar, o que el movimiento se inicie, sostenga o auxilie por fuerzas del Ejército.

Segunda. — Que formen partida militarmente organizada y comupestada por diez o más individuos.

Tercera. — Que formen partida en menor número de diez, si en distinto territorio de la nación existen otras partidas o fuerzas que se proponen el mismo fin.

Cuarta. — Que se hostilice a las fuerzas del Ejército antes o después de haberse declarado el estado de guerra."

En su artículo 238, que habla de las penas, dice así:

"Los reos de rebelión serán castigados:

Primero. — Con la pena de muerte del jefe de rebelión, y el de mayor empleo militar o más antiguo, si hubiere varios del mismo que se pongan a la cabeza de la fuerza rebelde, de cada cuerpo y de la de cada compañía, escuadrón, batería, fracción o grupo de estas unidades.

Segundo. — Con la reclusión perpetua a muerte los demás no comprendidos en el caso anterior; los que se adhieran a la rebelión en cualquier forma que lo ejecuten, y los que, valiéndose del servicio oficial que desempeñan, propalen noticias o ejecuten actos que puedan contribuir a favorecerla."

CIUTADÀ

L'orgull d'uns militars, intentava una altra dictadura. Pensa que ara ets lliure i després fores esclau.

vocades i que molts creuen que no ho seran ja, el mateix dia que es produeix un fet que pot canviar la marxa de la política. L'«guigne» els persegueix, com els perseguí quan el govern Berenguer desistia de convocar les eleccions anunciades, el mateix dia que «La Veu» rumbejava els noms dels candidats regionalistes.

La fressa dels regionalistes gironins sembla que l'explica el desig d'avançar-se als carlins i a fi d'evitar que aquests els hi empetin la basa, guanyant-los per mà proclamant abans d'hora un candidat Pel seu compte.

SENSE INTEL·LIGENCIA

La militarada del dia 10, pensada i executada segons la tècnica vuitcentista, no podia acabar sinó malament perquè estava mancada d'intel·ligència.

La passió, que és mala conselleria, ha envalentonat considerablement l'urc de monàrquics i gent de dreta, fins el punt de fer-los creure que la República tocava el seu fi i que tot a Espanya continuava essent igual, perquè tot era ficció.

La tradició militarista de la composició de l'Estat Espanyol que de segles era ferula pel país i la incomprensió per les mentalitats revellides de què el dia 14 d'abril de l'any passat esdevingué quelcom substantiu; han deformat tant la visió de la realitat d'aquella genteta, que han cregut que era joc de poques taules un règim que no recolzava en els factors ancestrals de l'Espanya monàrquica.

No tenien prou perspicàcia i lucidesa per a veure que hi havia un factor nou, el poble, que no s'venia a ésser juguet dels capricis i de les ambicions clàssiques, i que tenia perquè podia tenir la darrera paraula.

EL RECONFORT

La nota més reconfortant del passat dia 10 l'ha donada la reacció popular. Els qui creien que l'adhesió popular a la República havia minvat en terme de no tenir esment per a oposar-se a tot intent anti-republicà s'han equivocat de mig a mig.

El poble, a Jerez i a Sevilla ha obrat energicament i les lluminàries sevillanes a costa de palaus i casals d'entitats significatives, poden fer llum en les intel·ligències de tots els ciutadans, singularment d'aquells ciutadans de poca densitat ciutadana que no creuen en la democràcia.

D'ara endavant els monàrquics i els reaccionaris; els que al volt d'una taula de cafè fan una revolució cada dia, sabran el pa que s'hi dona. Sabran que és qüestió de jugar-se la vida a fons i que àdhuc reeixint momentàniament perill de portar el país a una espantosa guerra civil amb seguretats de perdre-la.

L'escarment hauria d'ésser definitiu per tots. Ho serà? Pel moment creiem que sí ho serà, però encara ens sembla que la lliçó no serà prou aprofitada i que algunes mentalitats precàries no renunciaran a intentar altres follies en dia més o menys llunyà.

UN ALTRE PAS

Després d'un parlament memorable del Cap del Govern senyor Azhña en les Corts, prossegueix la Cambra la seva tasca amb unes paraules magnífiques de Besteiro: Si entren al menys que ens trovin treballant.

I en efecte, l'Estatut de Catalunya torna a posar-se a discussió. Però, sigui que les oposicions es troven una mica perplexes davant l'intentona monàrquica, sigui — que no ho creiem — que estan conformes amb la redacció de l'article novè posat a discussió, sense dificultats de cap mena queda aprovat l'article que mancava d'ordre públic per una votació esplèndida. Un pas més en la tasca feixuga estatutà-

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA

FESTA DE L'ESTALVI. - 31 octubre de 1932

10 Beques de 500 pessetes cada una - Pessetes 5000.

El Consell d'Administració de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, ha acordat, en celebració de la FESTA DE L'ESTALVI, destinar CINCMIL PESSETES, per tal de contribuir a les despeses d'estudis d'impositors o fills d'impositors de la susdita Caixa.

Per tal de tenir dret a l'esmentada subvenció, caldrà demanar-ho per escrit dirigit al Sr. Director de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya, Sucursal de Girona, essent condicions indispensables les següents:

Esser impositor o fill d'impositor, amb llibreta oberta en aquesta Sucursal.

Deuran acompanyar-se a l'instància els documents següents:

Certificació de l'Alcaldia acreditativa dels béns que posseeix l'interessat i els seus pares.

Certificació de bona conducta.

Certificació acreditativa de la capacitat per els estudis, lliurat per la direcció de l'escola o taller on darrerament hagi estudiat o practicat.

Per a la classificació es tindrà en compte, la major capacitat, el grau de pobresa i l'antiguitat de la llibreta.

Tasques catalanistes

Els catalanistes, militin en el partit polític que vulguin, tenen uns tasca a accomplir que no admèt ja més retard, a treballar per la total catalanització de la nostra vida. Sempre havem pensat que si tota aquella gent, que vota pels candidats catalanistes, fos conseqüent amb llurs ideals polítics, no reberien com rebem els catalans tanta correspondència de Catalunya en llengua forastera i sobre tot amb tan membre en espanyol. Cases proveïdores d'Ajuntaments catalanistes, no tenen ni tan sols la delicadesa d'imprimir llur paper comercial en català. Sovint ens havem trobat en el cas de fer repetir una factura a cases comercials que s'envaenien de nostrades. Per corregir totes aquestes inconseqüències, el remei és fàcil. Està a la mà dels bons catalanistes. Podem assegurar-ho, perquè havem fet la prova ja fa anys, en plena dictadura. El bon català, no pot rebre de catalanistes, altre correspondència que la redactada en català, ni escriure als catalans amb altra llengua que la vernàcula. Fer el contrari, és enganyar la gent i traïr la terra.

Nosaltres, personalment, en el cas que ens donessin a escollir, entre un poble amb un Estatut votat per plebiscit, però on hi abunden els rètols en llengua forastera i en el que s'escriu amb un idioma que no és el seu, i un altre poble sense estatut, però amb una ànima nacional ben viva, on tot es fes d'acord amb llur esperit patriòtic i en el que no fos possible trobar, ni rètols, ni correspondència, ni altres vestigis de forasteria, aviat hauriem triat. El que cal, primer, per a fer una nació forta, és un poble conscient. La Constitució i les lleis, ja vénen després.

Es també obligació primordial del catalanista, de la dreta, del centre, o de l'esquerra, fer el buit i procurar que hom li faci, a la premsa que sortint a casa nostra, no és redactada en català. Fa tristesa veure com bons catalanistes, mantenen inconscientment els enemics i deixen introduir-los a la llar, amb perill de què malegin el sentiment patriòtic de llurs fills. No fa gaires dies, en el hall d'un hotel, vegérem sobre una taula, un periòdic dels que han fet més mal a Catalunya i en la seva primera plana hi havia l'anunci d'una casa comercial d'aquesta ciutat, que és, — i així ens consta, — catalanista. Dubtem de què aquesta casa, encara que pagui l'anunci, se n'hagi donat compte. Es probable que encarregués a una Agència la feina d'anunciar-la i no es cuidés de veure a qui es protegia amb els seus cabals.

Antoni Rovira i Virgili, el publicista il·lustre que ha mantingut durant els dies en què la discussió de l'Estatut donava lloc a les altes i baixes de l'optimisme i la defallença, de la conformitat i de la rebeldia, l'únic criteri digne i serè, que no era, ni l'esperança amb els polítics de ponent, ni la desesperació per la impotència dels nostres, sinó que malgrat tot, seguia confiant amb el dret de Catalunya que és la nostra suprema força, deia no fa gaires dies "que la persistència d'una retolació en llengua forastera dins un règim autònom o semi autònom, seria una contradicció tan visible que ens faria baixar el cap i ens privaria de reivindicar llibertats més amples". Que tots els que votaren per l'Estatut, que varen ésser tots els catalans, siguin, doncs, conseqüents i es serveixin de llur llengua glòriosa, com a resposta a les ofenses que els biliosos d'altres indrets de la península, han inferit al nostre poble, i que una catalanització, ampla, profunda i total, sigui la millor penyor dels nostres afanys patriòtics.

FRANCESC MASFERRE

(De "Diari de Vic".)

CATALANISTA

El teu esperit ha estat sempre antimilitarista. Recordat del tracte dels Borbons i seràs sempre més, republicà.

CAL REORGANITZAR ELS SOMENTERS

"La Rambla" de Barcelona, publica el següent solt:

"General Batet: Us tenim per un general lleial a la República: com a compatriota nostre deveu sentir les coses de Catalunya, doncs bé; us anem a fer una denúncia greu: la majoria de somenters de Catalunya estan a les mans d'elements monàrquics o monarquitzants. Ordeneu una informació sobre aquest particular i us convencerem de l'exactitud d'aquesta denúncia.

Com a bon republicà i com a bon català, us demanem que, sense perdre temps, poseu remei al mal, car aquest és massa greu per poder esperar a que sigui un fet el que l'ordre públic depengui de Catalunya.

"Vibració" es fa seves les paraules del volgut col·lega, i les traspassa a les autoritats gironines.

El somenters ha d'ésser una força republicana, addicte al règim, passi el que passi, no una força de "classe" o monàrquica.

Mirador esportiu

Organització del futbol gironí

S'ha d'organitzar el futbol comarcal Així, tal com sona, s'ha d'organitzar el futbol amateur si no volem que el campionat d'enguany presenti el lamentable espectacle que oferí la temporada passada.

No volem endinsar-nos comentant l'actuació dels organismes vigents, no podem fer-ho, perquè podríem ferir susceptibilitats de bons amics nostres i ens doluria. Cal, però, que ens apremem a organitzar el futbol amateur gironí, i que l'organitzem nosaltres mateixos. L'autonomia de la Federació Catalana, de la qual tant esperem pel futbol català, ha d'ésser l'esperó perquè les comarques catalanes també s'organitzin autònomament encara que amb forts lligams amb els organismes centrals de la Lliga Amateur que tant ha treballat en profit del futbol amateur.

S'ha d'organitzar el futbol comarcal i cal parlar-ne ara que encara hi ha temps, abans no comenci la temporada.

La nostra opinió — i com a nostra susceptible d'equívocació — que procurarem fixar en dos o tres articles no aspira a altra cosa que una opinió més per endegar per viaranyis viables aquesta força esportiva tant formidable de les nostres comarques.

La composició de les actuals categories basades amb uns mèrits esportius que no escatirem, perjudiquen la majoria dels clubs principalment als humils, puix ultra obligar-los a uns desplaçaments llargs i costosos els priva d'enfrontar-se amb els clubs de primera categoria, en partits que sembla avien l'afició local i produeixen bons ingressos a la guixeta.

Tenim entès que enguany, han demanat o demanaran l'ingrés a la Lliga Amateur, quatre o cinc clubs. Això augmentaria encara més els llargs desplaçaments i no volem parlar de les sancions que pesen sobre alguns clubs de primera categoria, que els obliga a baixar a segona perquè encara embolicaríem més la troca.

Aquestes raons i altres que no s'escaparan de l'observació del llegidor, ha fet que llenquem el crit de que cal organitzar de cap i de nou, el nostre futbol.

A les nostres comarques hem arribat ja en un grau de maduresa que ens facilita per organitzar-nos nosaltres mateixos. Cal solament molt entusiasme i bona fe i com que no dubtem que hi han homes amb aquestes qualitats, és a ells que adreçem preferentment la nostra crida perquè a mitjà de les seves forces, facin dir la seva opinió.

Per a organitzar el futbol amateur de les comarques gironines, creiem tenen de suprimir-se les actuals categories i adjuntar els clubs amb tres grups, tenint en compte la situació geogràfica de les poblacions on residirien i els mitjans de comunicació que tenen per tal de facilitar els desplaçaments.

Segons la nostra opinió, els agruparíem d'aquesta faísó:

a) Figueres, Armentera, Erato, Sant Pere Pescador, Verges, Roses i La Escalada.

b) Girona F. C. (B), Cassa, Guixols, Montgrí, Palamós La Bisbal, Pont Major i Joventut Esportiva. (En cas que aquest últim tingui el camp de joc a Girona, si el té a Besanó, llavors passar-lo al grup C).

c) Olot, Farnès, Banyoles, Anglès, Amer, Lloret, Caldes, Sils i Safa.

Cada grup jugaria el seu campionat per punts i a doble tanda de partits.

Els tres primers classificats de cada grup, que lògicament cal esperar, serien els clubs més potents esportivament i econòmicament, serien també els que jugarien el campionat definitiu, per punts i a doble tanda de partits.

D'aquesta manera, si bé els clubs millors classificats farien més partits es fomentaria el futbol en les localitats petites, repercutint, naturalment, en benefici del futbol en general.

Aquesta és l'organització que segons la nostra opinió tindria de donar-se al futbol amateur de les nostres comarques.

No cal remarcar, perquè creiem que que no s'escapara de l'observació del llegidor, que aquest opinió exposada objectivament, és variable en detall, o sia en l'acoblament d'alguns clubs que potser no hem catalogat al seu respectiu grup, error que no fa variar en el més mínim la idea exposada.

En el pròxim article, tractarem de l'organització de la part directriu de la Lliga Amateur, aplicada a les nostres comarques, del Comitè de Competició, i del Col·legi d'Àrbitres.

LLUIS BOTA I VILLA

CICLISME

XIV VOLTA CICLISTA A CATALUNYA

Segueixen amb gran entusiasme els treballs del Comitè de Girona, per fer que el final d'etapa que s'escau a la nostra ciutat tingui tots els caràcters de gran manifestació esportiva.

Les llistes de subscripció repartides en els bars i cafès, van omplent-se i les cases comercials, qual concurs s'ha demanat, van oferint la seva col·laboració.

Ha estat designat el Comitè d'honor que rebrà als ciclistes en el qual hi ha incluídes totes les autoritats de la ciutat.

També hi haurà un Comitè de bellesa, en el qual les nostres dames faran la gràcia del seu somriure i d'unes flors als vencedors de l'etapa.

Han estat aprovats els reglaments de la Volta per la U. V. E. i s'ha obert oficialment l'inscripció, que restarà tancada el dia 27.

Té anunciada l'inscripció un equip belga formidable.

La XIV Volta Ciclista a Catalunya, revestirà enguany la màxima emoció de totes les realitzades.

Cal que tots els esportius que encara els seus noms no figuren a les llistes de subscripció ho facin, com també les cases comercials que no hagin

ANTENA

ria. Un pas més lograt aquesta vegada de conformitat amb la minoria catalana. Pot ésser probable que els parlamentaris catalans no tinguin de posar de manifest altra vegada la seva actitud contrària a la majoria de les Corts.

Es gairebé ben segur que una abstenció catalana haurà sigut suficient per demostrar públicament que Catalunya està disposada a transigir però no tant que arribi a fer-se còmplice de les vexacions contra les llibertats catalanes.

Entre tant ja tenim un article més del Codi estatutari i ja és ben probable que alguns dels punts següents seran tractats de conformitat amb la minoria catalana.

Poc a poc arribarem a l'aprovació de la totalitat del text de l'Estatut.

UNA AFIRMACIÓ

Nicolau d'Olwer, amb la clara intel·ligència que el distingeix, auxiliada per la seva pulcritud política i pel desapassionament amb què judica les qüestions que la realitat planteja, ha fet unes interessants declaracions — que segurament el lector ja coneix — sobre el conflicte dels rabassaires.

Ens plau constatar la coincidència dels punts de vista nostres en relació amb aquest problema amb les manifestacions de l'eximí catalanista republicà.

El problema existeix. Cal donar-li solució legal. Cal revisar i modificar. No és, però, un problema social pròpiament dit, sinó un problema jurídic. Evitem el perill d'enverinar-lo.

Aquestes són les afirmacions bàsiques de Nicolau d'Olwer, i més modestament les nostres. Hi ha però una apostilla en el que ha dit l'ex ministre català i és aquesta que patriòticament situa el conflicte enfora l'òrbita nefasta d'Escilla i Caribdis: Importa que la diversió entre propietaris i parcors no sigui aprofitada per a fer partidisme polític, i menys aprofitada per una infima plataforma electoral per part de l'Esquerra o per part de la Lliga.

Vet aci una afirmació que és el peric que amenaça en fer insoluble el cas plantejat i que constitueix una fórmula magna de sanitat política.

UNA ALTRA AFIRMACIÓ

Aragay, l'actiu propagandista "rabassaire", digué en el seu discurs al Parlament, defensant la proposició incidental presentada: Es cert que nosaltres hem dit que la terra era del que la treballava, però no pas per a que aquest principi fos implantat immediatament.

La frase és curiosa, i en la forma en què la digué al diputat de l'Esquerra, segurament que no la emetia en els mitjans de propaganda pel Panadés. D'altra manera no haguera tret els fruits copiosos d'un llenguatge discordat que impressiona a les masses simplistes.

Ja ho saben, doncs, els paguesos que han escoltat al senyor Aragay. La doctrina que preconitza dit parlamentari és evolucionista i no pas d'acció directa. És una posició socialitzant, que podríem dir-ne d'un socialisme bon minyó.

Així Aragay no ha pas descobert la pólvora, perquè amb un afegit com el que posa a aquest principi no hi ha pas motiu per a fer tanta fresca. Ah!, però, rera cada rabassaire hi ha un vot i això fa rodar el cap al més serè i desferma la llengua al més reposat. I el senyor Aragay, en una minva de serenitat i un excés d'exaltació, ha pensat que el prometre no fa pobre, i ha dit i ha promès i ha gesticulat, encara que "in mente" formulés curioses reserves i tàcites interpretacions al que deia, prometia i el feia gesticular.

rebut la sollicitud demanant la seva col·laboració, excusant l'omissió, que per l'enorme treball que pesa sobre el Comitè organitzador ha estat completament involuntària i s'apressin a cooperar-hi.

El Comitè organitzador té assenyalat el seu local a la secretaria de l'Ajuntament.

ATLETISME

La inauguració de les pistes de la Unió Gimnàstica i Esportiva de Badalona

Abans d'ahir va tenir lloc la inauguració oficial de les pistes de la Unió Gimnàstica de Badalona amb el festival interclubs d'atletisme entre els primers equips del G. E. i E. Gironí i la U. G. i E. de Badalona. Es disputaren una copa donada per l'Ajuntament, o cal dir que el formidable esforç d'aquesta nova Entitat va assolir un triomf premiat, merescut pel seu valuós i continuat treball.

200 metres llisos

1, Olivé I, U. G. E. Badalona, 25 s. 9/10; 2, Colomer, G. E. i E. Gironí, 26 s.; 3, Amat, U. G. E. Badalona, 1 4, Vives, U. G. E. Badalona.

Llançament del disc

1, Caselles, G. E. i E. G., 46'17 metres; 2, Sals, G. E. i E. G., 34'97; 3, Casajoana II, U. G. E. Badalona, 34'46 i 4, Vives, U. G. E. Badalona, 33.

Salts de llargada

Company, U. G. E. Badalona, 5'70 metres; 2, Olivé, I. U. G. E. Badalona, 5'65; 3, Rusquellas, G. E. E. Gironí, 5'60, i 4, Colomer, G. E. i E. G.

3.000 metres llisos

1, Costa, U. G. E. Badalona, 10 metres, 43 s. 4-5; 2, Gibert, I. U. G. E. Badalona; 3, Vilà, G. E. E. Gironí, i 4, Bellapart, G. E. i E. G.

Triple salt

1, Company, U. G. E. Badalona, 12'28 metres; 2, Cebrián, U. G. E. Badalona, 11'45; 3, Simon, G. E. i E. G. 11'39, i 4, Colomer, G. E. i E. G. 11'22.

Rellevaments 4 x 100

1, G. E. i E. G. (Rusquellas, Amat, Simon, Colomer) 51 s. 2-5; 2, U. G. E. Badalona (Jal, Oliver II, Vives, Oliver I), 51 s. 3-5, i 3. U. G. E. Badalona equip B (Garriga, Comany, Casajoana II, Panyella).

Puntuació total

U. G. E. Badalona, 51 punts.
G. E. i E. Gironí, 45 punts.

El mal estat de la pista per les seves reduïdes dimensions i el fet de que els nostres atletes estiguin desentrenats degut als banys de mar i també la manca d'alguns elements de vàlua féu que el G. E. i E. G. perdés l'encontre.

Puntualitzem aquests fets, sense ànim de restar mèrits als vencedors qual victòria fou neta i merescuda. Ens agradaria tornar a veure el match amb equips complets.

Sr. Governador: S'imposa una total i ràpida reorganització del somament.

Mirador literari

UN REPORT DE LA COMISSARIA DE LA GENERALITAT

El nostre estimat amic i correligionari senyor Josep Irla, Comissari de la Generalitat, acaba de publicar un interessant Report sobre l'obra republicana realitzada des que va possessionar-se del càrrec, pel maig de 1931, fins al mes de maig d'enguany.

Aquest Report, iniciat amb una expressiva dedicatòria a l'il·lustre President senyor Francesc Macià, tracta dels serveis d'Acció Social, Cultura, Foment, Obres Públiques i Finances, i acaben de donar-li interès nombrosos gràfics i gravats.

La impressió d'aquesta obra ha estat feta amb tota cura al taller escola de la Casa d'Assistència i Ensenyament. Ja en parlaré amb més extensió. Avui ens limitem a acusar-ne rebut i agrair l'ofrena.

El castellà, que arribà un temps a ésser una de les primeres llengües literàries (tal volta la primera), no és arribat mai a la condició de veritable llengua intensiva. Per què? Perquè a Espanya no s'és format encara un nucli d'adoctrinament, un fogar de difusió científica.

GABRIEL ALOMAR

Gràfiques Darius Rahola

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA: Plaça del Oli núm. 1

COMPTES DE CONTRIBUENT

En combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions de les Comarques Gironines, que està a càrrec de la Comissaria de la Generalitat, té establerts la Caixa d'Estalvis uns comptes, mitjançant els quals i amb càrrec als mateixos, cuida aquesta Caixa del pagament dels rebuts de contribució Industrial i Territorial (Rústega i Urbana). Utilitats sobre sous, sobre participació en els beneficis, sobre tindre de negociació, sobre interessos d'Obligacions de Companyies, Corporacions i particulars i, en general, de tots aquells pagaments que deguin efectuar-se per tots els conceptes d'ingrés directe, qual quantia i concepte sigui notificat prèviament per la Delegació de Finances, a qual efecte el Servei de Recaptació de Contribucions cuidarà d'avisar als contribuents els ingressos directes que deguin efectuar, i, conseqüentment, donarà a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya l'oportú avis.

Així mateix, cuida aquesta Caixa de pagar i retirar, amb càrrec als mateixos comptes i subjectant-se a les mateixes condicions, els rebuts de Patent nacional de circulació d'automòbils.

Tots els rebuts, comprovants i patents retirats per mitjà de la Caixa d'Estalvis, són enviats a domicili de l'interessat, acompanyats d'una carta explicativa de l'estat i saldo del seu compte de contribuents, sense cobrar per aquest servei despesa de cap mena, salvant el de correu, si la mateixa es veu obligada a utilitzar-lo.

Els saldos creditors dels comptes de contribuents devengaran un interès del 2 per 100 anual a favor dels titulars dels mateixos, en igual forma que es ve abonant als titulars llibretes d'estalvi a la vista.

Des d'aquesta data queda obert al públic aquest nou servei.

Per a més detalls a les Oficines de la Caixa, Plaça de l'Oli, 1.

Girona, 21 de juny de 1932.

Per subscripcions a periòdics, llibres i revistes

SEGELLS DE CAUTXU

i RETOLS ESMALTATS

i D'ALTRES CLASSES

a **Modest Palahi**

AGENT COMERCIAL COL·LEGIAT

Carme, 24

Girona